

Óév, 2020.12.31.

Elérkeztünk a 2020. esztendő végéhez. Nem egyszerű évet zárunk. Talán év elején még nagy reményekkel és tervekkel vágtunk neki az új esztendőnek, de a világjárvány keresztül húzta számításainkat. Nyaralások, táborok maradtak el. Munkahelyek kerültek veszélybe. Élethelyzetek változtak meg egyik pillanatról a másikra. Márciusban újra kellett gondolni életünket, terveinket.

Sokan terveznek előre. Szeretünk tervezni. Sőt, vannak, akik a legnagyobb magabiztossággal mennek előre terveik megvalósításában. Ők mindent a legapróbb részletekig megterveznek. De vannak dolgok, amiket még ők sem tudnak előre. Vannak dolgok, amelyeket nem tudunk előre megjósolni, hogyan fognak alakulni. A statisztikával foglalkozó matematikusok elég nagy pontossággal meg tudnak előre állapítani gazdasági előrejelzéseket. De ők is mondják, hogy az egyenletben, amivel számolnak, van egy ismeretlen tényező, a véletlen, ami előre meg nem határozható módon tudja befolyásolni a várt eredményt.

A Bibliában is van szó erről a „véletlenről”, csak más szót használunk rá. Jakab apostol így inti azokat, akik a jövő felé terveznek, hogy ne felejtjük el hozzá tenni terveinkhez, hogy *„ha Isten is akarja, és élünk”*. Ugyanis a keresztény ember úgy tervez, hogy számol Isten akaratával is.

Isten akaratával számolni pedig nem azt jelenti, hogy elfogadom az Ő kitudja milyen akaratát. Hanem éppen ellenkezőleg. Vannak saját terveim, mert a tervek jók. Sőt, kellene is tervek és célok! De tudni kell azt is, ahogy a zsoltáríró ezen a napon vallja, hogy sorsunk az Ő kezében van.

Hogyan lehet Isten akaratával számolni? Ahogyan a terveinket, a jövőnket érintő dolgokat meg szoktuk beszélni emberekkel, házastársunkkal, családjunkkal, barátainkkal, ahogyan tanácsot kérünk, megerősítést várunk, hogy ti hogyan látjátok, mit szóltok hozzá, ugyanezt Istennel is meg lehet tenni.

Mit jelent ez a gyakorlatban? Erre való az imádság, a Biblia olvasása, sokszor éppen a Bibliaolvasó Útmutató napi igéje, a közösség, egy lelki testvérrel való beszélgetés. A terveink azt jelentik, hogy nekünk is van egy alap elképzelésünk. De nem ragaszkodunk feltétlenül hozzá, hanem készek vagyunk

Istennel megbeszélni, és ha kell, lecserélni a terveinket, mert Istennek esetleg más terve, egy számunkra jobb, és mások számára hasznosabb terve van.

Ilyen tervmódosítást minden keresztény ember megtapasztal, és mindig az az eredménye, hogy utólag azt mondja: ez volt a jobbik változat. Ezt jelenti az, amit elmondunk a Miatyánkban, hogy „*legyen meg a te akaratod*”.

Óév estéjén a keresztény ember nem elfelejteni akarja a múltat, hanem összegezni. Lehet, hogy sok minden nem úgy történt, ahogy elterveztük, de ennek ellenére lássuk meg, hogy mégis mennyi mindent kaptunk ebben az évben is! Lássuk meg, hogy a körülmények ellenére tényleg velünk volt az Isten, és gondoskodott rólunk. Valljuk együtt a zsoltáríró szavaival: *kezedben van sorsom!* Merjük Istenre bízni életünket az előttünk álló esztendőben is.

Ámen!